

«Sentido de un empeño»

Homenatge a Gregorio del Olmo Lete

Lluís Feliu, Adelina Millet, Jordi Vidal (eds.)

«Sentido de un empeño»

BARCINO MONOGRAPHICA ORIENTALIA

Volum 16
2021

Institut del Pròxim Orient Antic (IPOA)
Facultat de Filologia
Universitat de Barcelona

«Sentido de un empeño»

Homenatge a Gregorio del Olmo Lete

Lluís Feliu, Adelina Millet, Jordi Vidal (eds.)

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

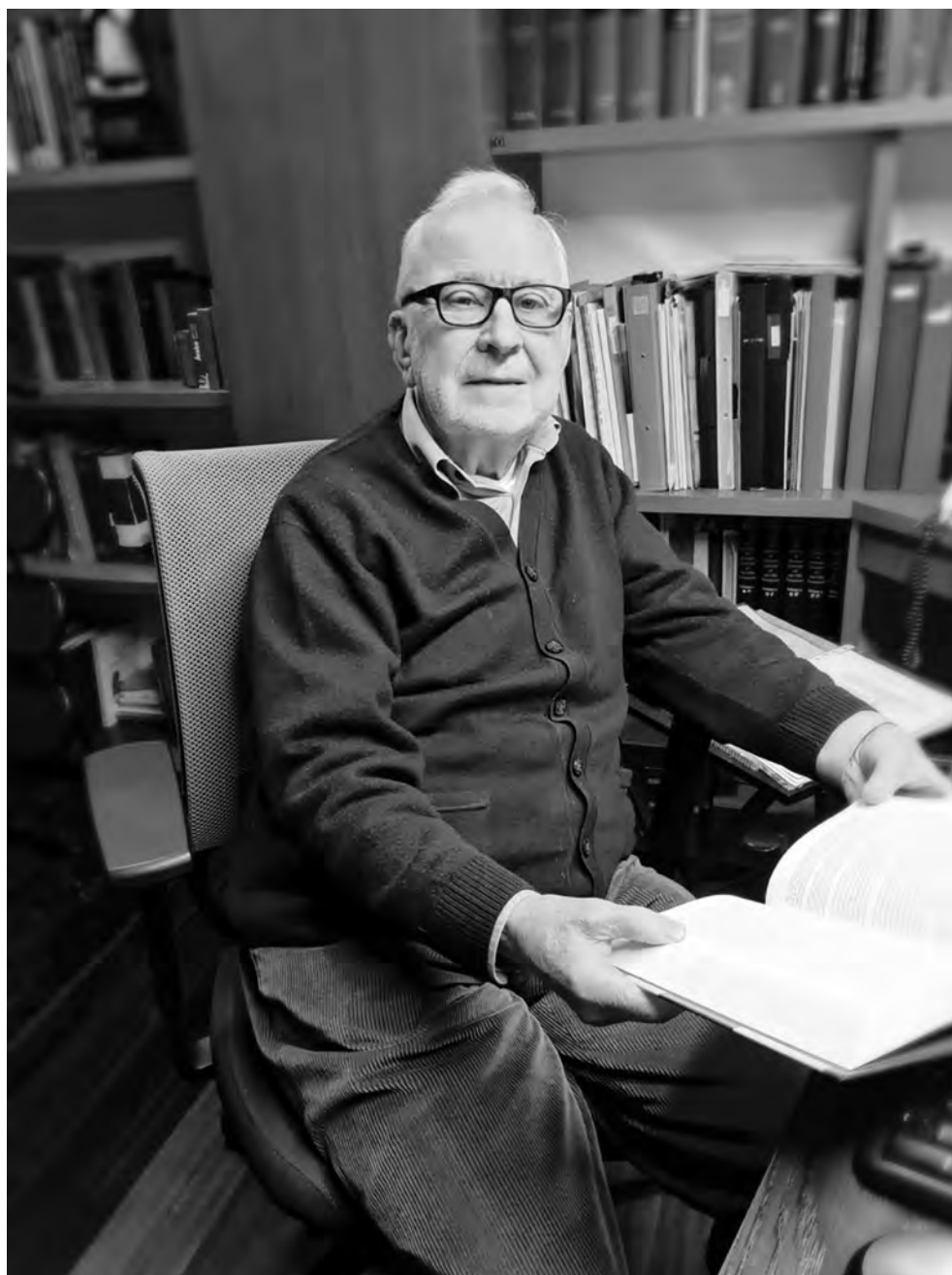

Edicions

Taula

<i>Prefaci</i>	11
Ignasi-Xavier Adiego, <i>Observacions sobre la nova inscripció lúvia jeroglífica del gran rei Hartapu (TÜRKMEN-KARAHÖYÜK 1)</i>	13
Agustí Alemany, <i>Notes històrico-filològiques a *Ro 'š i Gog</i>	23
Pedro Azara & Joan Borrell, <i>Mucho antes que Va Pensiero: los libretos de ópera barrocos de Pietro Metastasio y el imaginario europeo del Próximo Oriente Antiguo</i>	37
Juan Antonio Belmonte Marín, <i>El “horizonte geográfico” del Reino de Tiginānum (ca. 1620 a.C)</i>	83
Mònica Bouso, <i>Mercaderes y tumbas en Ugarit</i>	117
Josep Cervelló Autuori, <i>De cómo la gramática vehicula la doctrina. Una traducción comentada en español del Gran himno a Aton</i>	151
Lluís Feliu, <i>A New Edition of Oriens Antiquus 11 269 nr. 9</i>	173
Agnès Garcia-Ventura, <i>Sexo en la ciudad. Perspectivas de género y análisis de la prostitución en los estudios cuneiformes</i>	183
Annabel González Flores, <i>Rabbenu Nissim, el personatge i la seva obra. Dictamen número 52: edició, traducció i estudi</i>	209
Sara González Moratinos, <i>Primera aproximación a la lactancia y su relación con el espaciado de los nacimientos en Mesopotamia</i>	225
Rodrigo Hernáiz, <i>Morphological variation in the Old Babylonian stative paradigm</i>	235
Fumi Karahashi, <i>Myths and Iconography of the Goddess Inana/Ishtar: Intertextual Allusion</i>	249
Jaume Llop-Raduà, <i>Ušur-namkūr-šarri, a career in the service of the Assyrian royal administration</i>	263
Ignacio Márquez Rowe, <i>Notes on the Babylonian Incantation Texts from Ugarit</i>	285
Elena Martínez Rodríguez, <i>Lycian hba-. Towards the interpretation of TL 44a.49</i>	295
Maite Mascort & Josep Padró, <i>Fragmentos con decoración de estilo faraónico procedentes de un edificio cristiano de Oxirrinco</i>	309

Adelina Millet Albà, <i>Hereus i primogènits al Pròxim Orient Antic i a la Bíblia, i algunes matances discriminades</i>	345
Manuel Molina, Amir Zamani & Sina Abaslou, <i>Two cuneiform tablets in the Four Seasons Museum of Arak, Iran</i>	369
Juan-Luis Montero Fenollós, <i>Ex Oriente Lux. Dos lámparas de la Edad del Hierro en Tell el-Far'a (Palestina)</i>	375
Juan Oliva, <i>On the Identification of Tell Rifa 'at (Syria): a Clue to Ancient Armatte?</i>	387
Èric Pirart, <i>De la métamorphose avestique à l'étymon du pāzand rāspī</i>	399
Albert Planelles, <i>Hurrian natakušri</i>	411
Francisco del Río Sánchez, <i>"Cristianos sinagogales" en la Siria de los últimos omeyas. El testimonio de la Carta de Sergio de Gūsīt</i>	417
Joaquín Sanmartín, <i>Elogio del "dualis"</i>	427
Susana Soler, <i>Los orígenes del sincretismo Seth-Baal. Seth y la tormenta según los clasificadores de los Textos de los Sarcófagos del Reino Medio</i>	461
Marcos Such-Gutiérrez, <i>Some terms for sun-dried meat in the 3rd millennium BC</i>	477
Eulàlia Vernet i Pons, <i>Semitic and Old French Loanwords in the Latin Talmud (Paris, 1244-45)</i>	499
Mariona Vernet, <i>The theonyms 'Leto, Artemis and Hšatrapati' in the Letoon Trilingual: a parallelism with a passage from the Xanthos Stele</i>	527
Jordi Vidal, <i>El llegat orientalístic de Josep Brunet i Bellet a l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona</i>	541
Wilfred G. E. Watson, <i>The Ugaritic Lexicon Revisited</i>	563
Cornelia Wunsch, <i>Summoning People. ašbu Lists from the Egibi Archive</i>	591
<i>Bibliografia de Gregorio del Olmo Lete (2000-2020) (Jordi Vidal)</i>	623

Gregorio del Olmo Lete al despatx de casa seva, a Barcelona, 13-01-2021.
Foto: Isabel Roura Romagosa

Prefaci

Sentido de un empeño. Amb aquest eloqüent títol, Gregorio del Olmo Lete iniciava l'article programàtic que inaugurava, l'any 1983, el camí de la revista *Aula Orientalis*, punta de llança d'un projecte vital i acadèmic audaç, fructífer i ple d'encerts. Intentar tirar endavant els anomenats *Estudis Orientals* en un país amb molt poca tradició en aquest camp del saber i amb una estructura universitària i acadèmica refractària a qualsevol canvi, semblava una tasca a l'abast d'un boig, d'un inconscient o d'un gegant. No sabem si en Gregorio era boig o inconscient en aquell moment; en tot cas, els anys, els fets i els resultats han transformat la seva obra en la d'un gegant, no només dins el nostre modest sistema universitari, sinó també, i sobretot, fora de les nostres fronteres.

Per tot això, Gregorio del Olmo ja va rebre el seu merescudíssim volum d'homenatge quan va fer seixanta-cinc anys; malgrat tot, alguns col·legues i deixebles hem volgut dedicar-li un nou volum en el seu honor. Aquell primer homenatge, publicat als números 17-18 (1999-2000) de la revista *Aula Orientalis*, fou un reconeixement a tota una carrera professional, en una edat que, generalment, coincideix amb l'inici de la retirada de les tasques docents i acadèmiques d'un catedràtic d'universitat. Per tant, aquell fou el reconeixement de tots aquells que volgueren destacar tota una carrera acadèmica: rica, fructífera, original i d'impacte internacional.

Aquest segon volum d'homenatge, vint anys després del primer, hem volgut que tingués un caràcter diferent. En aquest recull, intentem aplegar –i aplegar-nos– tots aquells que, gràcies a la infatigable tasca de promoció del *Estudis Orientals* a les nostres universitats que ha portat a terme en Gregorio, han vist com part de les seves vides canviaven, des del punt de vista acadèmic, professional i també, per ocasió, des d'una perspectiva vital. L'esmentada creació de la revista *Aula Orientalis* i, sobretot, la fundació de l'*Institut del Pròxim Orient Antic* de la Universitat de Barcelona el 1993 han estat fites determinants i úniques que han modificat la trajectòria personal de moltes persones que van trobar en l'IPOA un redós on van poder formar-se, fer recerca, practicar la docència i, en molts casos, trobar en l'Institut la plataforma per a una posterior carrera acadèmica lluny de la Universitat de Barcelona. És doncs, un

homenatge que anhela intimitat; essent més un acte d'agraïment que no pas un volum per lloar les excel·lències d'algú que mereixeria molt més que una modesta miscel·lània d'articles. Per tot això, Gregorio, només et podem dir: Gràcies. Gràcies perquè la teva obstinació, el *empeño*, ha tingut sentit.

Lluís Feliu
Universitat de Barcelona

Adelina Millet Albà
Universitat de Barcelona

Jordi Vidal
Universitat Autònoma
de Barcelona

Observacions sobre la nova inscripció lúvia jeroglífica del gran rei Hartapu (TÜRKMEN-KARAHÖYÜK 1)¹

Ignasi-Xavier Adiego – Institut Universitari del Pròxim Orient Antic (IPOA), Universitat de Barcelona

§ 1. El juny de 2019 es trobà a Türkmen-Karahöyük una nova inscripció lúvia jeroglífica. L'equip que feu la descoberta situa a Türkmen-Karahöyük la ciutat de Tarhuntassa, capital de l'important regne del mateix nom, ubicat al Sud d'Anatòlia i que apareix citat a les fonts hittites.² De fet, Tarhuntassa fou durant uns anys la capital de l'imperi hittita. La possibilitat que hi siguin les restes s'haurà de confirmar en les futures missions del TISP (Türkmen-Karahöyük Intensive Survey Project), un subprojecte del KRASP (Konya Regional Archaeological Survey Project). La inscripció fou presentada públicament a finals de l'any 2019 i ha estat publicada amb una encomiable celeritat a *Anatolian Studies* (GOEDEGEBUURE *et al.* 2020):

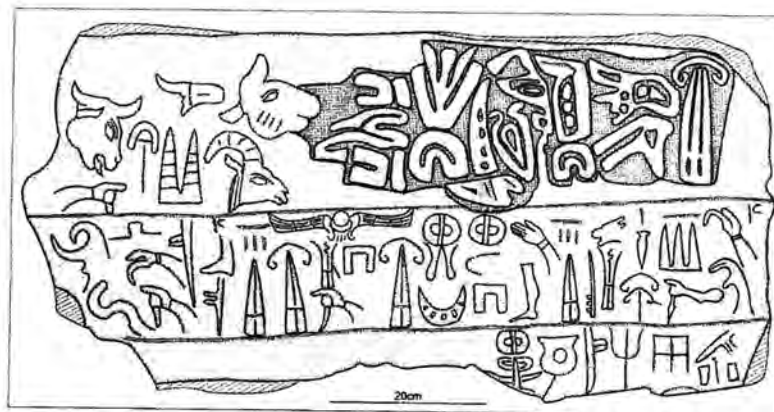

Fig. 1. TÜRKMEN-KARAHÖYÜK 1 (GOEDEGEBUURE *et al.* 2020:30)

1. Treball realitzat en el marc del projecte de recerca PGC2018-098037-B-C21. Vull fer constar el meu agraïment a Elena Martínez, Bartomeu Obrador i Mariona Vernet per les seves observacions i aportacions extremament útils.

2. OSBORNE *et al.* 2020, MASSA *et al.* 2020.

1. §1 (relleu) MAGNUS.REX *ka+ra/i-tá-pu-sa* HEROS URBS-*li-si-sa* INFANS³ (incís) *mu-sà-ka* (REGIO) REL *mu(wa)-tá*
2. § 2 *ara/i-ní* TERRA INFRA-*tá-a* | PES.*a* §3 13 REX SOL₂ MAGNUS.REX *há+ra/i-tá-pú* MAGNUS.REX (DEUS)TONITRUS CAELUM DEUS-*ni* OMNIS₂ DARE-*ta₆* §4 13 REX *273 LEO??-*há* 1 ANNUS MAGNUS. SCALPRUM+*ra/i* 10 CASTRUM.FORTIS | SUB PONERE
3. § 5 *a-wa/i-t[à?]* SELLA *520 *a-pa?+ra/i[-i?]* (DEUS) SO[L-o?]

Traducció (d'acord amb la versió donada pels editors):

1. § 1. Quan el gran rei Kartapu, heroi, fill de Mursili, conquerí el país de Muska, (*traducció alternativa*: Gran rei Kartapu, heroi, fill de Mursili, qui conquerí el país de Muska.)
2. § 2. L'enemic descendí sobre (el seu) territori (*literalment*: vingué cap avall dintre del país),
- § 3. (però) el Déu de la Tempesta del Cel (i) tots els déus lliuraren (el seus) tretze reis (a) Sa Majestat, Gran Rei Hartapu. § 4. En un sol any ell col·locà els tretze reis, llurs armes (= tropes?) i animals salvatges^{??} sota (l'autoritat de) deu alcàssers de forts murs.
3. § 5. I e[lls (?)] són allà (com a) caps de Sa Majestat (?)-del...

La inscripció ha despertat un enorme interès tant per la seva forma com pel seu contingut. Es tracta d'una inscripció sobre un bloc de pedra, amb aspecte d'inacabada (la part del començament està en relleu, la resta és incisa) i amb una barreja de signes d'aparença molt arcaica amb altres de factura aparentment més recent. Val la pena remarcar que el bloc de pedra fou trobat fora de context arqueològic, cosa que impedeix una datació que no sigui la basada en la paleografia –un terreny sempre relliscós– i en el propi contingut de la inscripció.

Pel que fa al text, hi surt esmentat un gran rei escrit de dues maneres diferents, com Kartapu (*ka+ra/i-tá-pu-sa*, línia 1) i com Hartapu (*há+ra/i-tá-pú*, línia 2) i es diu d'ell que conquerí el país de Muska, és a dir, Frígia (*mu-sà-ka*(REGIO) *mu(wa)-tá*). De Hartapu coneixíem un petit corpus d'inscripcions, totes elles caracteritzades per l'aspecte arcaic o arcaïtzant de l'escriptura emprada⁴. Una d'elles, KIZILDAĞ 4, es creia que feia referència al país de Masa (*ma-sà*(REGIO)), però els editors de la nova inscripció han corregit la lectura, amb arguments prou convincents, i han establert que en aquesta altra inscripció també es parla de Frígia (la nova lectura és ara *mu-sà-ka-na*(REGIO)⁵).

Un dels aspectes més controvertits de l'edició del text és la datació. Els editors proposen situar cronològicament la nova inscripció i, conseqüentment, el regnat de Hartapu, als voltants del segle VIII aC, és a dir, ja a la fase més tardana de la documentació del luvi jeroglífic. Això xoca frontalment amb les datacions que es venien fent fins ara de les inscripcions prèviament conegudes de Hartapu. Tal com es recorda a GOEDEGEBUURE *et al.* 2020:40, fins ara alguns havien pensat que Hartapu, que es presenta com a fill de Mursili, fos en realitat fill de Mursili III/Urhi-Tessub (primera meitat del XIII aC) i, per tant, que

3. Adoptem aquí i al llarg del treball la transcripció de *45 com INFANS (no com INFANS o FILIUS en funció del context) d'acord amb MARTÍNEZ RODRÍGUEZ 2020: 245.

4. Les inscripcions són KIZILDAĞ 1-5, KARADAĞ 1-3 i BURUNKAYA. Editades a HAWKINS 2000: 433-442.

5. *mu-sà-ka-na*(REGIO) = /Muskan/, acusatiu singular. A la nova inscripció apareix el tema pur /Muska/.

el seu regnat se situés encara dintre del període cronològic de l'imperi hittita. Altres autors, entre ells el molt influent editor del corpus d'inscripcions lúvies jeroglífiques, J. D. Hawkins, han situat Hartapu després, però no gaire més tard, de l'ensulsiada de l'imperi Hittita, per tant al voltant del XII-XI aC. Fet i fet, estaríem parlant d'una documentació a cavall entre el corpus jeroglífic d'època imperial i el de l'edat del ferro, o dels primers temps d'aquesta última. Els arguments a favor d'una datació tan alta han estat bàsicament de tipus paleogràfic: l'escriptura utilitzada a les inscripcions de Kızıldağ i Karadağ és molt afí a la d'època imperial, tant per la forma d'alguns signes com per l'ús més extens de logogrames. Ara bé, aquesta datació tan reculada troba un important problema en el fet que una de les inscripcions de Hartapu (KIZILDAĞ 1) apareix al costat d'un retrat del rei assegut que, estilísticament, ha estat considerat per alguns autors com afí a models neoassiris datables vers el segle VIII aC (*cf.* HAWKINS 2000: 434; SCHÜRR, en premsa).

És l'argument paleogràfic, juntament amb un d'històric i dues remarques lingüístiques, el que ha dut els editors del nou text a abaixar la cronologia d'aquest i, de retruc, del regnat de Hartapu i la resta d'inscripcions seves. A GOEDEGEBUURE *et al.* (2020) s'assenyalen la presència de trets gràfics d'alguns signes que es poden vincular a fases més recents de l'escriptura jeroglífica anatòlica. Certament, els autors reconeixen que a la resta del corpus de Hartapu hi ha signes d'aspecte més arcaic que en aquesta nova inscripció, però per a tals casos apellen a l'ús arcaïtzant de l'escriptura que caracteritzaria la producció epigràfica de Hartapu. Quant als elements lingüístics, els autors assenyalen el fet que el nom Hartapu aparegui com a Kartapu a la primera línia (sobre això *cf. infra* § 3) i que a la tercera línia es pugui llegir una forma *apari* que, interpretada com *apadi* 'aquí', suposa l'existència de rotacisme.⁶

Pel que fa a l'argument històric, els autors interpreten que l'existència d'un "Phrygian state" es pot descartar per a l'època imperial hittita (GOEDEGEBUURE *et al.* 2020:40) i que, igualment, una "powerful Phrygian polity" ja als segles XII o XI aC al voltant de la planura de Konya tampoc és acceptable (*ibid.*, 41). Atès que la capital de Frígia, Gòrdion, comença a créixer al segle IX, la conquesta de Hartapu ha de ser posterior.

No entraré aquí en aquest darrer argument, ja que la meua intenció és abordar aspectes referits a l'escriptura. Sí que he de dir, però, que no em sembla tan fàcil extreure del text la idea d'un "Phrygian state" o d'una "powerful Phrygian polity". Tant aquest text com l'ara corregit de KIZILDAĞ 4 parlen del país o territori de Muska –*mu-sà-ka(-na)*(REGIO)–, una denominació massa ambigua com per al·ludir realment a una estructura de tipus estatal o a una potència regional. Encara més remarcable, però, és que, si, com sembla, la frase que ve a continuació, on se'ns diu que Hartapu-Kartapu sotmeté tretze reis en un any, és un desenvolupament de la campanya contra el país de Frígia, sembla clar que s'està al·ludint a un sistema polític enormement fragmentat. *mu-sà-ka*(REGIO), doncs, sembla referir-se a un espai geogràfic lligat a la presència de poblacions d'origen frigi, però potser no a un regne de Frígia com el de Midas o el del seu precursor enterrat en el Túmul MM de Gòrdion. Els frigis portaven anys, àdhuc segles, rondant per Anatòlia. Al meu parer, doncs, és aventurat fer servir aquesta referència a Frígia com un argument de pes per a una datació al segle VIII.

Centrem-nos ara en els problemes de l'escriptura i també de llengua. Com he dit, a GOEDEGEBUURE *et al.* 2020 s'identifiquen algunes característiques paleogràfiques d'alguns signes en qüestió que, segons

6. Sobre el rotacisme *d > r* en luvi jeroglífic, vegeu MORPURGO-DAVIES 1982/83, MELCHERT 1994: 237.

els editors, situen la inscripció clarament al segle VIII. Aquests signes són *sa*, INFANS, *ka*, REL (tots a la línia 1) i *wa/i* (a la línia 3). El cert és que els arguments paleogràfics que s’hi donen en cada cas no són, en general, rotunds. Per exemple, en el cas de *wa/i*, s’assenyala que el final superior ganxut de la línia vertical “conclusively points at an eighth-century or later date”, però després de reconèixer que els “ulls” del signe són quadrats, un tret decididament arcaic. En el cas de REL, la forma arrodonida del cisell és “mostly attested in the mid- to late eighth century in south-central Anatolia”, però s’admet que a BABYLON 1 també és present, i BABYLON 1 és una inscripció datada per HAWKINS 2000: 392 a finals del segle X-començaments del IX per a les afinitats de l’estil escultural amb les inscripcions dinàstiques de Karkamiš. La forma d’INFANS (*45) és comparada amb les que trobem a inscripcions de mitjans a finals del segle VIII, però un cop més la tenim també a BABYLON 1. La *sa* utilitzada presenta una forma arcaica que, d’acord amb els editors, apareix en època hittita i immediatament post-hittita, desapareix durant tres segles i reapareix a algunes inscripcions de Karkamiš i Cilícia. Els editors conclouen d’això, una mica estranyament, que “the archaic shape of *sa* in TKH 1 (and the other Hartapu inscriptions) cannot be used to argue for an earlier date. Instead, it could signal an eighth-century date.” Dit això, el que resta clar és que la *sa* aquí present difícilment pot tenir cap rellevància per ella sola a l’hora de datar la inscripció. L’únic cas que és presentat de manera concloent és el de la forma de *ka*, que només pot ser comparada amb la de KARKAMIŠ A25b, de mitjans del segle VIII. Com es pot veure, hi ha un especial interès en avalar la datació del text en el segle VIII, en consonància amb la interpretació de *mu-sà-ka*(REGIO) com l’estat frigi que tenim documentat a les fonts neoassíries en aquell període.

§ 2. En qualsevol cas, el meu interès en aquest breu article escrit en merescudíssim homenatge a l’admirat professor Gregorio del Olmo Lete, és centrar-me en un fet desconcertant que, per bé que mereix algunes línies a GOEDEGEBUURE *et al.* 2020, no és analitzat a fons i resta inexplicat. Em refereixo al fet que la part inicial de la inscripció hagi estat realitzada en relleu –a més, d’una manera força tosca– i la resta sigui incisa. Ja hem dit que això fa una impressió d’inscripció inacabada, però, un cop considerada detingudament, com veurem, aquesta explicació no sembla massa satisfactòria.

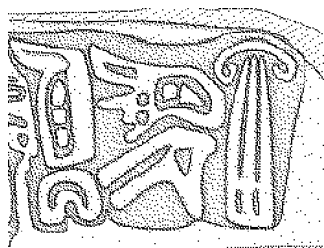
L’anàlisi dels editors és un xic confusa. Després de començar assenyalant aquesta primera impressió d’inscripció inacabada (només està en relleu l’inici de la inscripció), formulen una hipòtesi que, tanmateix, acaben abandonant: s’assenyala que també tenim una combinació d’incisió i relleu a KIZILDAĞ 1, on la imatge del rei Hartapu apareix incisa però l’edícula amb el seu nom és en relleu, i d’aquí se suggereix que potser s’ha volgut remarcar la titulatura en relleu. A continuació, però, es recorda que la combinació de relleu i incisió a una mateixa inscripció és un *unicum* a tota l’epigrafia lúvia jeroglífica i que, si es volgués remarcar la titulatura esperaríem el mateix a la segona línia, on trobem el nom de Hartapu, escrit a més de manera “més oficial” (amb edícula). A més, el relleu arriba fins als primers signes de *mu-sà-ka*, fora ja de la titulatura, cosa que ensorra la idea d’un ús “honorífic” del relleu. Per tant, una funcionalitat d’aquesta mena és exclosa pels autors de l’edició, que semblen inclinar-se finalment pel caire inacabat de la inscripció, adduint alguns detalls, com ara la diferent profunditat en el relleu, l’aspecte poc polit d’aquest i la densitat més baixa de signes a la part incisa en relació amb la feta en relleu. D’això últim diuen que “it is conceivable that this is due to the technique of executing the inscription. If the signs were incised in a first stage with the carving-out around the incised signs

following in stage two, then this would automatically result in a higher density and a more crowded arrangement of the signs.” (GOEDEGEBUURE *et al.* 2020: 30).

§ 3. Crec que, per intentar trobar alguna explicació a aquesta diferència acusada entre un inici en relleu i una continuació amb incisió, és important analitzar alguns detalls particulars de la part en relleu.

D’entrada és fonamental observar el gran contrast entre la grafia del nom del rei a la part en relleu i a la part incisa. A la part en relleu trobem la grafia amb *k* del nom, Kartapu, en lloc de Hartapu. Els editors constaten aquesta alternança de formes i assenyalen, correctament, que Kartapu sembla la forma més recent, ja que està ben documentat el pas *h* > *k* als dialectes lúvics més recents (lici, cari, cf. també l’onomàstica lúvica en general en fonts gregues) (GOEDEGEBUURE *et al.* 2020: 31). Ells consideren que la grafia amb *h* és més “etimològica” o “arcaica”, però no ofereixen una explicació satisfactòria de per què el nom apareix escrit de manera tan diferent –no només pel que fa a l’alternança *h/k* en una mateixa inscripció i amb tan poca distància.⁷

També és sorprenent que el nom del rei, que apareix al principi absolut de la inscripció, no estigui representat mitjançant l’edícula, que és la forma en què sempre trobem el nom de Hartapu, començant per aquesta mateixa inscripció a la seva línia 2, i seguint amb totes les altres on apareix, independentment de si és una retolació aïllada o de si apareix plenament integrat en el text:

TÜRKMEN-KARAHÖYÜK 1, 1. 1.

TÜRKMEN-KARAHÖYÜK 1, 1. 2

KIZILDAĞ 1

KIZILDAĞ 2

KIZILDAĞ 3

KIZILDAĞ 4

7. Menys rellevant, tot i que crida l’atenció en una mateixa inscripció, és que a la forma en relleu s’utilitzi el signe més habitual per /pu/ a l’Edat del Ferro, *328 𐎶 <pu>, i no el que trobem a la segona línia, a l’edícula, *430 𐎶𐎵 <pú> (= OMNIS2). A la resta de la documentació de Hartapu trobem <pú> a KIZILDAĞ 3 i <pu> a la resta d’atestacions del nom